

hovedet kan stilles til Disposition, udnyttes i Produktionens Tjeneste. Men erkender man dette, saa maa man ogsaa søge at medvirke til, at de Vilkaar kan ske Fyldest, som er Betingelsen for, at et saadant Initiativ kan sættes ind. Og Vilkaaret derfor er dette, at Arbejdsresultatets Pris, at Produktionsprisen bringes ned i Niveau med Købeevnen. Men her er det, vi staar overfor Tidens store Brøst, og paa dette Omraade er det, at det ærede Medlem kunde tjene dem, som han ved visse Lejligheder behager sig i at kalde sine Kaldsfæller, i højere Grad ved at tage Haand i med end ved Udsendelsen af de mange Ord her fra denne Talerstol.

Thi Forholdet er jo dette, at Produktionsprisen i Virkeligheden ikke baseres i de Tider, hvori vi lever, i fremtrædende Grad, i videst muligt Omfang paa Hensynet til Købeevne, ikke paa Nødvendigheden af at vise Hensyn baade til Arbejdspris og til Udbyttet, Afkastningen, og der søge at indrette sig efter de Krav, som Konkurrencen stiller. Men hvad er det, der er Basis for Produktionsprisen? Det er de paa private Aftaler indenfor Organisationerne og mellem Organisationerne hvilende Tariffer, der overfor Krav udefra om Ændringer, for at Arbejde kan skaffes, stedse og ikke mindst fra socialdemokratisk Side erklæres for at være ubetinget Tabu. Hvis de Herrer fra den Side vilde skaffe sig blot den svageste Basis for de Krav, som de overfor Regeringen møder op med, saa maatte de medvirke til, at disse Tilstande fjernes, saaledes at de arbejdsløse virkelig stod rede til at tage Arbejde til den Pris, der kunde opnaas derfor, medens Forholdet nu er dette, at ingen vil arbejde, naar der ikke er Tale om at yde de vedkommende for Arbejdet den organisationsmæssig aftalte Pris. Naar saa paa Grund af denne Prisfastholdelse Arbejdet visner og Efterspørgselen udebliver — hvad sker saa? Jo, saa melder det ærede Medlem Hr. Stauning sig her paa denne Plads og stiller Krav om, at Staten skal skaffe Arbejde, som honoreres med de Priser, der er aftalt mellem de private Organisationer; og hvis Staten ikke kan skaffe dette Arbejde, kræver det ærede Medlem, at saa skal Staten med rund Haand udbetale Understøttelser. Men det

ærede Medlem faar undskylde, jeg kan ikke, og Regeringen kan ikke erkende, at Samfundet har en saadan Pligt paa det Grundlag, som tilvejebringes ad den Vej, jeg her har skildret, og som det ærede Medlem Hr. Stauning jo fuldt og helt staar paa. Under saadanne Forhold er det os ikke muligt at erkende, at en saadan Pligt er til Stede, og Staten besidder ingen Midler, hverken i dette Land eller i noget andet Land, til at løse en Opgave af det Omfang, som det ærede Medlem her vil lægge paa den. Staten, Samfundet kan mildne de saare sørgelige og beklagelige Følger af Arbejdsløsheden, og det har den danske Stat gjort og ogsaa arbejdet med paa ved en omfattende Igangsættelse af offentlige Arbejder i et Omfang, større end nogen tidligere Tid har kendt. Staten har gjort det ved i en meget betydelig Grad at foretrække til Statsbrug dansk Arbejde, selv til en meget højere Pris end den, hvortil tilsvarende Arbejde fra Udlandet kunde tilvejebringes, og paa forskellig anden Maade — for alt dette har jeg ved tidligere Lejlighed udførligt gjort Rede paa den Foranledning, som fra det ærede Medlem Hr. Staunings Side ved Forespørgsel til mig var givet, og jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til paa dette Tidspunkt at fortabe sig i Gentagelser af, hvad der ved tidligere Lejligheder i saa Henseende er fremført.

Fra mange Sider, fra Arbejdsgiverside, fra Institutioners Side, fra Statens Side bestræber man sig, og har man bestræbt sig, for at skaffe Arbejde til Erstatning for Understøttelse, men alt for tidt strander disse Bestræbelser uhjælpeligt paa de hellige Tariffer og deres fuldkomne Urørlighed og paa de Arbejdstidsbestemmelser, som det for Tiden er en Helligbrøde at røre ved. Der ræsonneres i mange Kredse paa den Maade, at hellere maa man friste en sørgelig Tilværelse i Lediggang paa de Minimumsunderstøttelser, som Staten og Arbejdsløshedskasserne er i Stand til at yde, end paatage sig Arbejde til den Pris, hvortil det kan faas, og som dog altid giver baade moralsk og økonomisk bedre Kaar, end Lediggangen gør. Lad os se paa Nødhjælpsarbejdets Skæbne i dette Land og paa den Modtagelse fra ledende Side indenfor Arbejderkredse og indenfor